

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Cdo/58/2019  
Identifikačné číslo spisu: 4314204535  
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2019  
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4314204535.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Okresného stavebného bytového družstva Levice, so sídlom v Leviciach, Ku Bratke 3, zastúpeného JUDr. Alexandrom Kuchárikom, advokátom so sídlom v Leviciach, J. Hollého 11, proti žalovanému H., bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. Tomášom Jamrichom, advokátom so sídlom vo Vrábloch, Moravská 784/35, o zaplatenie 134,77 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 9 C 170/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 28. februára 2018, sp. zn. 6 Co 51/2017, takto

### rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Levice (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. novembra 2016, č. k. 9 C 170/2014-361 zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 128,25 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 128,25 Eur od 19. júna 2011 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90,32 %. Mal za preukázané, že žalovaný bol vlastníkom 4-izbového bytu č. X na 2. poschodí bytového domu č. XXXX na ul. E. v B., ako aj podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Dňa 28. septembra 1997 bola medzi stranami sporu uzavretá zmluva o výkone správ podľa § 8 zák. č. 182/1993 Z.z. v platnom znení. Táto zmluva stratila platnosť uzavretím zmluvy o výkone správy č. 3490004/2005 s dodatkom 2007 zo dňa 31. januára 2008, ktorá bola záväzná pre vlastníkov domu po schválení nadpolovičnou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov a po následnom podpísaní nadpolovičnou väčšinou vlastníkov a správcom. Podľa uznesenia zo schôdze vlastníkov bytov dňa 27. novembra 2007, na ktorej bolo prítomných 24 vlastníkov z celkového počtu 33 vyplýva, že schôdza schválila okrem iného zmluvu o výkone správy v zmysle novely č. 268/2007 Z.z., zmluvu o výkone správy s dodatkom 2007 podpísalo a prevzalo 25 vlastníkov. Podľa vyúčtovania (rozúčtovania) nákladov za plnenia poskytované s užívaním bytu za rok 2010 zo dňa 19. mája 2011 boli žalovanému vyúčtované náklady: poistenie domu 4,24 Eur, náklady na činnosť zástupcov vlastníkov 11,85 Eur, náklad na správu 63,26 Eur, energie a spoločné priestory 22,06 Eur, ústredné kúrenie 43,36

Eur, vodné a stočné 139,71 Eur, dažďová voda 12,28 Eur, náklady spojené s vyúčtovaním 9,52 Eur, FPUO 357,89 Eur. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplattenia sumy 134,77 Eur predstavujúcej rozdiel medzi skutočnými nákladmi vyúčtovanými na byt žalovaného za rok 2010 a platbami vykonanými žalovaným v roku 2010, keď z výpisu bytového domu ako aj z tvrdení žalovaného bolo zrejmé, že žalovaný dňa 8. januára 2010 uhradil 200,- Eur a sumu 329,40 Eur, teda celkovo sumu 529,40 Eur. Žiadne iné platby v roku 2010 neuhradil. Právne svoje rozhodnutie založil na § 6, § 8 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „ZVB“), ako aj jednotlivými článkami zmluvy. Po vyúčtovaní nákladov za plnenia poskytované s užívaním bytu za obdobie od 1. januára 2010 do 31. decembra 2010 žalobca vyúčtoval celkovú sumu za skutočne vynaložené náklady vo výške 664,17 Eur. Žalovaný odmietal zaplatiť náklady na činnosť zástupcov vlastníkov v sume 11,85 Eur, náklady na správu 63,26 Eur, náklady spojené s vyúčtovaním 6,52 Eur (vo výške 3 eurá ich uznal), ústredne kúrenie 43,36 Eur a mimoriadnu tvorbu fondu opráv 28,49 Eur. Keďže ostatné položky žalovaný nenamietal, súd sa ďalej zaoberal len položkami spochybňovanými a dospel k záveru, že v zmysle zmluvy o výkone správy s dodatkom z roku 2007 (ďalej len zmluva) bol poplatok za správu stanovený vo výške 4,78 Eur, na rok 2008 uznesením predstavenstva družstva s účinnosťou od 1. januára 2009 zvýšený na sumu 4,98 Eur, uznesením predstavenstva s účinnosťou od 1. marca 2010 na sumu 5,33 Eur. Za január a február 2010 teda poplatok činil 2 x 49,08 Eur a za marec až december 2010 10 x 5,33 Eur, t. j. spolu 63,26 Eur. Náklady pre zástupcov vlastníkov boli na schôdzi vlastníkov bytov konanej dňa 13. apríla 2008 schválené vo výške 0,83 Eur na byt na mesiac, čo za 12 mesiacov roku 2010 činí 9,96 Eur - DPH 19 %, t. j. 11,85 Eur v súlade s vyúčtovaním. Mimoriadna tvorba rezerv do fondu opráv bola schválená na schôdzi vlastníkov bytov konanej dňa 12. apríla 2010 vo výške 0,05 Eur na 1 m<sup>2</sup>, teda suma na mesiac pri ploche bytu žalovaného 81,30 m<sup>2</sup> činí 4,07 Eur a za 7 mesiacov predstavuje čiastku 28,49 Eur, čo spolu s bežnými príspevkami do fondu vo výške 329,40 Eur spolu činí 357,89 Eur v súlade s vyúčtovaním. Na schôdzi vlastníkov bytov dňa 12. apríla 2010 bolo schválené aj rozpočítanie nákladov na ústredne kúrenie v pomere základná zložka 30 % a spotrebná zložka 70 %. Keďže žalovaný má v byte zabezpečené individuálne vykurovanie, pri výpočte nákladov na ústredné kúrenie žalobca priradil žalovanému len základnú zložku. Pri výpočte postupoval podľa § 7 ods. 3 písm. b/ vyhlášky URSO č. 630/2005 Z.z., pričom náklady na vykurovanie vypočítané podľa vzorca uvedeného v § 7 ods. 2 vyhl. činia 43,36 Eur, čo je v súlade s vyúčtovaním. Námietka žalovaného, že by sa podlahová plocha jeho bytu s individuálnym vykurovaním mala násobiť koeficientom 0,0 podľa § 7 ods. 3 písm. a/ vyhlášky uviedol, že žalovaného byt sa nachádza na 2. poschodí a logicky nemusia prechádzať zvislé rozvody centrálnej vykurovacej sústavy. Mal za to, že žalobca postupoval správne, ak pri výpočte nákladov na kúrenie koeficient použil vo výške 0,25 % v súlade s § 7 ods. 3 písm. b/ vyhlášky. Čo sa týka nákladov spojených s vyúčtovaním vo výške 9,52 Eur, tieto žalovaný uznal vo výške 3 eurá, preto sa súd zaoberal len sumou 6,52 Eur. Žalobca sa pri výpočte odvolával na faktúry firmy KORNEL s.r.o. a firmy BEAT s.r.o., avšak takýto dôkaz nepredložil, a teda žalovaným neuznaný nárok vo výške 6,52 Eur nepreukázal. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že skutočné náklady na byt žalovaného na rok 2010 v celkovej výške 664,17 Eur sú vyúčtované správne. Tiež bolo preukázané, že žalovaný uhradil sumu 529,40 Eur a teda rozdiel predstavuje žalovanú sumu 134,77 Eur. Tvrdenie žalovaného, že v roku 2010 uhradil aj sumu 307,61 Eur nebolo preukázané, skutočnosť, že si žalobca preúčtoval túto sumu z roku 2008 ešte neznamená, že žalovaný nie je povinný uhradiť nedoplatok, ktorý mu vznikol v roku 2010. Taktiež tvrdenie žalovaného, že od zmluvy o výkone správy v roku 2002 odstúpil súd prvej inštancie považoval za právne irelevantné, nakoľko takéto odstúpenie by muselo byť schválené nadpolovičnou väčšinou vlastníkov v bytovom dome. Tvrdenie žalovaného, že nová zmluva o výkone správy je neplatná vyhodnotil tiež za irelevantné, nakoľko žalobca listinnými dôkazmi preukázal, že zmluva bola schválená na schôdzi vlastníkov dňa 27. novembra 2007 nadpolovičnou väčšinou v počte 22 vlastníkov a následne bola aj nadpolovičnou väčšinou vlastníkov v počte 25 z celkových 33 podpísaná a prevzatá. Námietky žalovaného ohľadne neplatnosti zápisnic uznesení zo schôdzí, ich falšovanie a pozmeňovanie súd považoval za účelové a ničím nepodložené. Ak mal žalovaný akékoľvek pochybnosti ohľadne prijatia uznesení, hlasovania, mal možnosť obrátiť sa na súd, aby o tom rozhodol, ktoré právo žalovaný nevyužil. Súd prvej inštancie nevypočul žalovaným navrhovaného svedka, ktorý taktiež popieral schválenie finančnej výpomoci, ako aj schválenie zmluvy o výkone správy, pretože taktiež tieto námietky si mal uplatňovať v inom konaní. Zo žalovanej sumy si žalobca uplatnil aj úrok z omeškania, a tento mu súd priznal najneskôr od 3. júna 2011, kedy žalovaný

vyhotovil reklamácie vyúčtovania a vykazovanej dlžoby. Najneskôr bol tak žalovaný povinný zaplatiť nedoplatok do 18. júna 2011, preto mu súd priznal úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na zaplatenie nedoplatku, t. j. od 19. júna 2011 v zákonnej výške podľa § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 262 CSP.

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 28. februára 2018, sp. zn. 6 Co 51/2017 napadnutý rozsudok potvrdil a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 90%. Skôr ako odvolací súd pristúpil k vecnému prejednaní sporu, vysporiadal sa s námietkami žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu v tomto konaní a namietajúcimi procesnými vadami spočívajúcimi vo vadách plnomocenstva. Dospel k záveru, že podľa zák. č. 182/1993 Z.z. v pôvodnom znení, aktívnu vecnú legitimáciu pri vymáhaní pohľadávok vyplývajúcich z užívania bytov a nebytových priestorov na súde mali všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Novelou tohto zákona vykonanou zák. č. 367/2004 Z.z. účinnou od 1. júla 2004 bol do zák. č. 182/1993 Z.z. vložený § 8b, podľa jeho ods. 1 správca je povinný vykonávať správu majetku vlastníkov samostatne vo svojom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. To znamená, že správca bol aktívne vecne legitimovaný podať vo svojom mene žalobu na súd na vymáhanie pohľadávok vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a odôvodnením napadnutého rozhodnutia stotožnil v celom rozsahu a v podrobnostiach na toto odôvodnenie i odkázal. Zistil, že žalovaný v odvolaní uvádza tie isté skutočnosti, ktoré namietal v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom vo svojom rozhodnutí sa s týmito námietkami súd prvej inštancie správnym a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle podaného odvolania žalobcu aj v jeho zamietajúcej časti, a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, a preto ho v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP a v prevažnej miere úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 90 % podľa pomeru úspechu v konaní.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP, keď súdy nesprávnym procesným postupom mu znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorý vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza, že „...povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia (III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06)“. Dovolateľ v písomných podaniach a ústnych prednesoch na pojednávaniach poukazoval na žalobcom predložený dôkaz a to osobný účet žalovaného za obdobie od 1. decembra 2009 do 30. novembra 2010, ktorý preukazoval, že dovolateľovi bolo okrem skutočne uhradených platieb v sume 529,40 Eur dňa 8. januára 2010 žalobcom odpočítaná z osobného účtu aj suma 307,61 Eur dňa 28. februára 2010. Išlo o sumu, ktorá predstavovala časť z jednorazového účelového príspevku vo výške 1.327,76 Eur, ktorú dovolateľ uhradil v roku 2008 a ktorého úhrada nebola sporná jednak stranami konania ani súdom. Podľa dovolateľa sa Okresný súd Levice ako súd prvej inštancie vo svojom rozsudku zo dňa 14. novembra 2016 s argumentáciou dovolateľa vôbec nevysporiadal. Vo svojom rozhodnutí súd dovolateľovi nedal žiadnu odpoveď na podstatnú argumentáciu dovolateľa a na v konaní predložený listinný dôkaz. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 28. februára 2018 č. k. 6 Co 51/2017-467 opätovne odignoroval argumentáciu dovolateľa z II. bodu odvolania, čím svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd len konštatuje, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplývajú logické úvahy vedúce k rozhodnutiu o veci, vyčerpávajúcim spôsobom svoje rozhodnutie odôvodnil a s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa odvolací súd stotožnil v plnom rozsahu. Ďalej uviedol, že vo svojom odvolaní žalovaný uvádza tie isté skutočnosti, ktoré namietal v konaní pred súdom prvej inštancie, pričom vo svojom rozhodnutí sa s týmito námietkami súd prvej inštancie správnym a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal. Týmto konaním došlo zo strany odvolacieho súdu k porušeniu základného práva vyplývajúceho z Ústavy SR, a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pretože zo strany súdov nedošlo ku akejkoľvek argumentácii k podstatným tvrdeniam dovolateľa a to, že (i) ako sa súd vysporiadal s jednorazovým účelovým príspevkom vo výške 1.327,76 Eur poskytnutým do fondu prevádzky, údržby a opráv, (ii) ako sa vysporiadal s dôkazom - osobným účtom žalovaného, kde bola žalobcom odpočítaná suma 307,61 Eur dňa 28. februára 2010, ktorá predstavovala časť sumy z jednorazového účelového príspevku, (iii) ako ani súd vôbec nedal odpoveď, prečo sa pri rozhodovaní pri jednorazovom účelovom príspevku nepostupovalo podľa zmluvy o výkone správy. Dovolateľ ďalej dôvodil, že aj osobne podal písomné odvolanie zo dňa 22. novembra 2016 v rámci lehoty na podanie odvolania. Dovolateľ má oprávnené pochybnosti, či toto bolo predložené odvolaciemu súdu na rozhodnutie a založené do súdneho spisu, pretože v napádanom rozsudku odvolacieho súdu ohľadom jeho argumentácie a ním uvádzaných odvolacích dôvodov nie je ani jedna zmienka. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuvádza žiadne skutočnosti, že by sa vo svojom rozhodnutí čo i len zaoberal s rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ odvolania, podaného dovolateľom osobne. Vzhľadom k tomu má dovolateľ za to, že týmto konaním došlo zo strany odvolacieho súdu k hrubému porušeniu základného práva na súdnu ochranu vyplývajúceho z čl. 46 Ústavy SR, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pretože odvolací súd úplne odignoroval odvolanie dovolateľa. Ďalej dovolateľ poukazoval na ustanovenia Obchodného zákonníka, kedy žalobca ako právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Právnickú osobu zaväzuje konanie osôb vykonávajúcich pôsobnosť štatutárneho orgánu, aj keď prekročili svojím konaním rozsah predmetu jeho podnikania, okrem prípadu, v ktorom sa prekročila pôsobnosť štatutárneho orgánu, ktorú tomuto orgánu zákon zveruje alebo zákon umožňuje zveriť. Za predstavenstvo koná navonok predseda alebo podpredseda. Ak je však pre právny úkon, ktorý robí predstavenstvo, predpísaná písomná forma, je potrebný podpis aspoň dvoch členov predstavenstva. Preto pre udelenie písomného plnomocenstva v tomto súdnom konaní bol potrebný nielen podpis predsedu predstavenstva, ale aj podpis ďalšieho člena predstavenstva, inak je úkon neplatný. Ďalej dovolateľ nesúhlasí s tým, ako súdy posúdili existenciu aktívnej legitímácie žalobcu, namieta nesprávne a neúplné vykonanie dôkazov, nesprávne právne posúdenie, navrhol napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť mu na ďalšie konanie.

4. Žalobca navrhol dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 109/2018, 1 Cdo 111/2018, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo

280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. V danom prípade žalovaný uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ dôvodil, že rozhodnutia sú nedostatočne zdôvodnené, netýkajú sa skutkovej, ako aj právnej stránky rozhodnutia, poukázal na to, že súdy nezohľadnili ním predložené dôkazy, osobný účet žalovaného za obdobie od 1. decembra 2009 do 30. novembra 2010 (viď bod. 3 rozhodnutia). Dovolateľ má tiež oprávnené pochybnosti, či jeho odvolanie, ktoré podal počas plynutia lehoty na odvolanie, bolo predložené odvolaciemu súdu na rozhodnutie a založené do súdneho spisu, nesúhlasí s tým, ako súdy posúdili existenciu aktívnej legitímácie žalobcu, namieta nesprávne a neúplné vykonanie dôkazov, nesprávne právne posúdenie.

11. Pokiaľ podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z toho, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny a odôvodnenia rozhodnutí oboch inštancií sú nepreskúmateľné, zmätočné a nesprávne, dovolací súd uvádza nasledovné.

12. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/) nevidí dôvod sa odkloniť.

13. Po preskúmaní celého spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci išlo o takýto extrémny prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorý by bol dôvodom pre uplatnenie ako výnimky druhej vety stanoviska R 2/2016. Je potrebné prisvedčiť základnej argumentácii dovolateľa, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. O porušenie tohto práva žalovaného ale v preskúmvanej veci podľa názoru dovolacieho súdu nejde.

14. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch môže nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, a to napríklad vtedy, ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie napadnutého rozhodnutia má také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blíži k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných vád alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, rozsudok z 24. júla 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, sťažnosť č. 8262/02, rozsudok z 23. júla 2009).

15. Aj Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) vo svojom uznesení z 23. júna 2004, sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvej inštancie (porovnaj rozsudok Helle proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII). Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré jasne zhodnotí skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013). Vo svetle týchto rozhodnutí aj Najvyšší súd Slovenskej republiky zastáva názor, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzované s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

16. Z hľadiska práv strán na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B. Dovolací súd pri tejto príležitosti poukazuje na skutočnosť, že predmetom sporu pred súdmi je suma 134,77 Eur.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariača možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 1 Cdo 109/2018, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu.

19. Dovoláním napadnutý rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval súd prvej inštancie ako aj odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania aj právne predpisy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení takým spôsobom, že s nimi v celosti súhlasil a úplne sa s nimi stotožnil, súdy sa vysporiadali ako so skutkovou situáciou, tak aj právnym posúdením veci, keď sa vysporiadali s námietkami žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu v tomto konaní a namietajúcimi procesnými vadami spočívajúcimi vo vadách plnomocenstva, čo jasne a riadne zdôvodnili (body 11 až 14 rozsudku odvolacieho súdu). Odvolací súd sa vysporiadal aj s ďalšou námietkou žalovaného, keď nezistil procesnú vadu spočívajúcu v nedostatku plnomocenstva na zastupovanie žalobcu v konaní, čo aj dostatočne zdôvodnil. Vysvetlil aj, že súd prvej inštancie vo veci dostatočne zistil skutkový stav, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne a vec posúdil správne aj po právnej stránke. Vysporiadal sa a dal odpovede aj na ďalšie námietky, týkajúce sa odstúpenia od zmluvy o výkone správy v roku 2002, o neplatnosti novej zmluvy o výkone správy, pričom aj poukázal na skutočnosť, že napokon v odvolaní samotný žalovaný nenamietal rozhodnutie súdu prvej inštancie v súvislosti s vysporiadaním sa s jednotlivými položkami, ktoré tvorili vzniknutý nedoplatok. Pokiaľ ide o podozrenie dovolateľa, že jeho písomné odvolanie zo dňa 22. novembra 2016 nebolo založené v spise a predložené odvolaciemu súdu na rozhodnutie, dovolací súd z obsahu spisu zistil, že toto je zažurnalizované v spise na č. l. 374 a nasl.

20. Dovolací súd zároveň poukazuje na to, že treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú kompletizujúcu jednotu. Rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa tak dostatočne vysporiadal s námietkami žalovaného a dal odpovede na všetky relevantné a pre rozhodnutie vo veci podstatné otázky. Nedôvodná je preto argumentácia žalovaného, podľa ktorej je rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný a zmätočný. Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Pokiaľ dovolateľ namietal správnosť a nedostatok skutkových zistení súdov ako výsledok hodnotenia dôkazov a z nich vyplývajúci skutkový záver, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že nesprávne zistenie skutkového stavu nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nie je ani relevantným dovolacím dôvodom, nakoľko nepredstavuje dôvod znemožňujúci realizáciu procesných práv strany konania (porovnaj judikáty R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 217/2018, 1 Cdo 111/2018, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Dovolací súd nie je oprávnený prehodnocovať skutkové závery odvolacieho súdu, lebo je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

22. Obdobne ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017).

23. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia oboch súdov a ich odôvodnenia ako celok nie sú zjavne arbitrárne, nepreskúmateľné v takom rozsahu a do takej miery, že by súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili dovolateľovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že by rozhodnutia boli zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné či už s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd alebo s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, alebo v rozpore s ustanovením o odôvodňovaní rozhodnutí § 220 CSP tak, ako to má na mysli § 420 písm. f/ CSP.

24. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho

súdu.

25. V dovolacom konaní súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.